

In zijn vroeger werk eischte de eigenaardige werkwijze van kleurzetjes naast elkaar nog een deel onzer belangstelling op, waardoor deze werd afgeleid, of liever, waardoor wij bij de beschouwing van het schilderij ons niet los konden maken van de wijze waarop het ontstaan was.

Een techniek — welke ook — moet nooit zóó zijn dat ze naar voren treedt ten koste van het kunstwerk. Dat Dooyewaard echter ook in zijn gepointilleerde schilderijen reeds iets eigens bereikte, toonde hij bij Buffa met een groot interieur met leuningstoel, in een stilleven met een Japansch beeldje van den god Fukurokudju, waarbij de stofuitdrukking een diviseeren aannemelijk maakte. Niet het minst spreekt Dooyewaard's gave in die richting uit een groot schilderij „in den tuin” waarin de bloemen en het zonlicht zeker aanleiding tot pointilleeren gaven.

Dooyewaard vindt in deze werkwijze zeer zeker een weg die hem leidt tot een voor hem sterker uitdrukkingmiddel en uit zijn laatste schilderijen en enkele stillevens bleek ons dat hij zich ook boven zijn techniek had uitgewerkt, en deze hem als een dienstbaar hulpmiddel was geworden om zijn indrukken weer te geven. Zóó moet het zijn.

Laat ons dan ook hopen dat hij nu zijn eigen richting gevonden heeft, en hierin rustig blijft voortwerken. In dat stilleven met een tinnen kan zit alvast een goede belofte.

R. W. P. Jr.

WERKEN VAN CH. KVAPIL EN HENRI ASSELIN IN DEN KUNST-
HANDEL DEELMAN, VONDELSTRAAT, TE AMSTERDAM.
HET DEBUUT VAN J. J. VOSKUIL.

Meer dan het meerendeel der moderneren in andere landen hebben vele Fransche jongeren — hoezeer zij misschien ook naar nieuwe uitings-mogelijkheden streven, — de lust behouden in „la belle peinture”. De worstelingen om karakter, waarin alles wat jong is en dus ook de moderne kunst bevangen ligt, krijgen bij vele Franschen nooit dat dikwijls gewrongene, tragisch krampachtige, waar het Germaansche geestes- en kunstleven van getuigen kan. Er blijft veelal een harmonie en een bekoring bestaan, zij het aan de oppervlakte. Het instinct, het bloed van het Latijnsche ras blijft aan die oppervlakte dikwijls een zekere vlotheid, een zekere *élégance* en een „fraaie” beelding scheppen, waar, in de diepten, de geest reeds worstelt om een nieuwe schoonheid.

Bij Asselin ligt dan dit werk in de diepten, „in het licht”, dat vanuit die diepten door de vormen en kleuren, vooral van zijn bloemstillevens, komt uitschijnen. Bij Kvpil zou men het moeten zoeken in de compositie van zijn Rubensiaansche vrouwennaakten (hij leefde en werkte lang in het Vlaamsche land) die hij liefst in een omgeving van boomen en water